

BAĞIMSIZLIK VE ULUSAL EGEMENLİK, DEMOKRASİNİN ÖNKOŞULUDUR

Aydınlık Dergisi, 12 Ağustos 2001

Yıldırım Koç

Son aylarda Türkiye’de ulusötesi sermayenin, emperyalizmin, yerli tekeli sermayenin, ikinci cumhuriyetçilerle birlikte demokrasi havarisi kesildiğine tanık oluyoruz. Ancak, çok temel bir nokta gözardı ediliyor, ettirmeye çalışılıyor. Bağımsızlık ve ulusal egemenlik, demokrasinin önkoşuludur. Bir ülke bağımsız değilse, ulusal egemenlik çığneniyorsa, o ülkede demokrasiden söz etmek olanaksızdır.

Demokrasiyi savunduğunu söyleyenlerin samimiyetinin mihenk taşı, bağımsızlık ve ulusal egemenlik konularına verdikleri önemdir. Eğer sürekli demokrasiden söz eden kişiler, ulusötesi sermayenin ve genel olarak emperyalizmin ülkemizi ekonomik ve ardından siyasal teslimiyete götürme çabalarına karşı tam bir suskunluk içindeyse, ortada tam bir sahtekarlık vardır. Bu sahtekarlığa inanarak, Avrupa Birliği’nin, ABD’nin, ulusötesi sermayenin, IMF’nin, Dünya Bankası’nın Türkiye’de gerçekten demokrasi istediğini sananlar ise, herhalde ya aşırı iyiniyetlidir, ya çok cahildir, ya saftır, ya aptaldır, ya da tezgahlanan oyundan çıkar sağlıyorsa satılmıştır.

Avrupa Birliği’nde, ABD’de ve Japonya’da günümüzde tekeli sermaye hakimdir. Emperyalizmin sömürgeleri geliştirip geliştirmeyeceği İkinci Enternasyonal’de tartışılmıştı. Bir grup, emperyalizmin sömürgelerde ilerici rolünü savunmuştu. Diğer bir grup ise, emperyalizmin sömürgelerin gelişmesinin önündeki en önemli engel olduğu görüşündeydi. Hayat, ikinci grubu haklı çıkardı. Sömürgeler, ancak bağımsızlıklarını ve ulusal egemenliklerini sağladıkları ölçüde ilerlediler. Şimdi Avrupa Birliği’nin, ABD’nin ve Japonya’nın bizim gibi ülkelerde demokrasiyi geliştirmeye çalıştığını sananlar ve bu konularda onlarla işbirliği yapanlar, aynı hatayı tekrarlıyorlar. İkinci Enternasyonal’de bu hatayı yapanlar genellikle emperyalist ülkelerin vatandaşlarıydı. Bizde bu hatayı yapanlar, sömürülen, ekonomik ve siyasal teslimiyete sürüklenen bir ülkenin vatandaşlarıysa, bu hata daha da trajiktir.

Bazı soruları çok basit bir biçimde sormak lazım: Emperyalizm, bizim gibi ülkelerde demokrasiyi savunur mu? Bağımsızlığın ve ulusal egemenliği olmadığı (yani, hakimiyetin kayıtsız şartsız ulusötesi sermayenin, ABD’nin, Avrupa Birliği’nin, IMF’nin, v.b. olduğu) bir durumda, demokrasiden söz edilebilir mi? Tekeli sermayenin sözcülerinin demokrasi söylemi samimi olabilir mi?

Ben bu sorularını yanıtını 35 yıl önce, genç bir lise öğrencisi iken, Gelibolu Conkbayırı’nda İngiliz mezarlığını gezerken öğrenmiştim. İngiliz emperyalistlerinin saldırısı sırasında ölen bir İngiliz askerinin mezar taşının üzerinde “demokrasi için” (“for democracy”), bir diğer İngiliz askerinin mezar taşının üzerinde de “insanlık için asilce öldü” (“he nobly died for humanity”) yazıyordu. Ulusötesi sermayenin “demokrasi” ve “insan hakları” söyleminin ardında bu mantık yatmaktadır.

Demokrasinin önkoşulu bağımsızlık ve ulusal egemenliktir. Emperyalistlerin ve büyük sermayenin demokrasi söylemi ise bağımsızlıktan ve ulusal egemenlikten yoksundur. O nedenle de samimi değildir.